

Jurjevanje

„Danes, bogme, z Jurjem grem.
— Očka pravi, da ne smem —
ampak Sirec moj že hrska
in nestrpno z ного brska:
prvi v vás pomlad
bi prinesel rad.“

Jurček sabljo si pripaše,
Sirca iskrega zajaše,
skrito smukne skozi duri
in po cesti jo odkuri.
Nič se ne ozira,
strumno galopira.

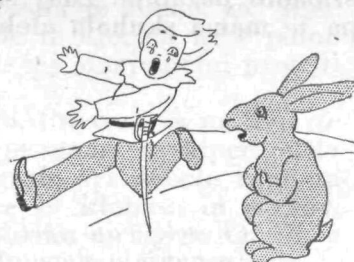
Putke, kužki, vsi bežijo,
ker se jezdeca bojijo. —
In že vas za njim ostaja,
in že polje ga obdaja,
pa ne postoji,
kar naprej drvi.

Ali — tam je gozd témán,
ves je mrk in ves strašán!
„Naj se vrnem? — Kaj pa, če
v gozdu Jurij čaka me?
Zame ni strahov
in ne grem domov!“

Že je v gozdu. Veja počí.
Jurčku srček v hlačke skočí.
Nekaj mupred noskom migne,
nekaj proti njemu švigne —
Jurček se zboji!
Skoči in zbeži!

Kaj je njemu konj in meč!
Pete dviga prav do pleč.
Sivi zajček ga ustavi:
„Noge zgubljaš! Stoj!“
mu pravi.
„Jurček! Saj jaz tak
tudi sem junak!“